

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarium reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

Art. IV. De Pœnitentiæ Sacramento.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

ARTICULUS IV.

De Pœnitentiæ Sacramento.

Dupliciter accipitur nomen Pœnitentiæ à Theologis, scilicet Speciali (qualem aliqui dari de facto credunt) & pro Sacramento , denominatione à parte materiae, quæ ad Sacramentum ad remittenda peccata institutum requiritur, desumpta. Priori modo si sumatur, ejus ratio quidem ex instituto ad secundam secundæ pertinet (cum sit species ad Religionis, vel ut alii volunt, Juris, virtutem spectans) quia tamen S. Thomas de ea hoc loco ex instituto egit, ideo alii quoque Theologi Scholastici eum secuti hie eam explicant, & quidem ad hunc ordinem & distinctionem ante Sacramentum Pœnitentiæ, unde & in hoc articulo quid de utraque doceant Theologi Scholastici, diversis paragraphis breviter indicamus.

§. I.

De virtute Pœnitentiæ.

I. De hac quatuor præcipuè quæstiones moventur à Theologis, scilicet de Natura seu essentia Pœnitentiæ, de effectibus illius, de subjecto, de effectibus, & de necessitate, quibus eodem ordine hic agetur.

II. Q. 1. Quid de natura Pœnitentiæ doceant Theologi? sequentia ferè. 1. Pœnitentiam prout ordinariè re-feruntur in Peccatoribus, quatuor actus involvere, quorum primus vocatur Odium seu detestatio peccati, & nihil aliud est, quam vitalis aversio ab eo, quod malū apparet. Secundus est Tristitia seu tristitia de peccato, quatenus in effectu saltem præsens est. Tertius est Retractatio peccati, quæ est, quam irritatio seu destructio actus peccaminosi. Quartus tandem est propositum non amplius committendi. Qui actus, etsi ordinariè interveniant in Pœnitentiæ Sacramento, Præpositus tamen hic a. 3. n. 21. putat, eam formaliter consistere in solo dolore; Suar. Bonac. & Tann. in sola detestatio- nis recto importata, & dolorem in obliquo connotante; Arriaga & Laym. utrumque formaliter & in re-

cto involuere voluit; explicitum tamen propositum non peccandi de reliquo non involuit, communissimè Theologi contra Sotum docent, teste Tannero q. 6. n. 16. unde Concilium Trident. dum contritionem requirit pro Sacramento Pœnitentiæ, expressè addit *cum proposito non peccandi de reliquo*, quod addere non fuisset necesse, si tale propositum simpliciter in actu pœnitentiæ involveretur. 2. Pœnitentia esse veram virtutem simpliciter, uti communiter cum Thomâ q. 85. a. 1. docent Theologi contra Cajetanum & Durand. qui eam tantum secundum quid virtutem esse contendunt. 3. Eandem Pœnitentiam juxta Alciusod. & Morinck & alios à virtute Religionis latius acceptâ; juxta Valentin. Bellarm. Tann. & alios à virtute Justitiæ communitivâ, juxta Haunoldum à virtute Pacis cum Deo indistinctam esse realiter; juxta Lugonem tamen, Mendocum & alios R.R. Specialem virtutem ab omnibus aliis virtutibus distinctam esse, eò quod honestum sit non perseverare in malo, sed mox resipiscere ab illo; hæc autem honestas profequi ad nullam aliam virtutem, quàm Pœnitentiam pertinet. 4. Objectum materiale Pœnitentiæ, juxta Tann. quidem n. 28. & Vasq. Val. aliosque ibidem cit. non solum esse peccatum, quatenus est offensâ DEI per divinam gratiam expiabilis, & aliquo modo compensabilis, sed etiam contrarium bonum, quod profequitur, cum juxta communem Theologorum sententiam ad eandem virtutem pertineat profequi bonum, & malum eidem oppositum fugere; tamen Pœnitentiæ virtus specialis, & ab omnibus distincta dicatur, aut realiter quidem identificata, formaliter tamen diversa, rectius dici objectum materiale esse solam malitiam formalem propriam & præteritam, cum nemo de alio malo, aut etiam proprio, nisi præteritum sit, proprie pœnitere dicatur.

III. Q. 2. *Quid de speciebus Pœnitentiæ doceant Theologi?* Resp. sequentia præcipuè. Si Pœnitentia sit species virtus, non habere species distinctas, sed esse speciem generalem, cum ut sic unicam duntaxat habeat formalem honestatem, sub qua omne peccatum detestatur. 2. Si contritetur secundum motiva aliarum virtutum, à quibus

tur, cum juxta communiorem sententiam dividi in con-
 tritionem & Attritionem; seu perfectam Pœnitentiam, quæ
 sola sufficit ad remissionem ejuscunque peccati; & imperfe-
 ctam, quæ se sola ad remissionem quidem venialis, non
 mortalis peccati sufficit. 3. Ad contritionem seu Pœ-
 nitentiam requiri quidem motivum caritatis, ut S. Thomas
 Scotus cum plerisque aliis Theologis contra aliquos, qui
 quodamque motivum specialis virtutis sufficere putant; Sed
 amor hunc non necessario formalem (ut Coninck
 & alii Theologi requirunt) aut expressè comparati-
 vum (ut Arriaga d. 8. l. 2. contendit) nec summè aut certo
 modo intensum aut certo tempore durantem (ut A-
 scotus & Scotus volebant) esse debere, sed sufficere,
 si naturalis sit & appetitativè omnia peccata in confuso de-
 testatur, quatenus DEO super omnia dilecto sunt contraria.
 Ad attritionem requiri, ut non naturalis duntaxat sit
 sed admodum Canus, Scotus, & quidam alii vo-
 cant) sed verè supernaturalis; & hoc modo per-
 fecta honesta erit, ac aliæ virtutes, uti contra Hæ-
 reses unanimiter, docent Catholici Theologi. Et si ve-
 ra interdum dicant ex attrito contritum fieri posse, hoc
 non sic intelligendum est, quasi actus attritionis ef-
 fectum suam mutare possit, sed quod attritio cum Sacramen-
 to contritionis; aut certè cum ipso actu caritatis
 operante interdum jungatur, & sic denominativè quo-
 dammodo contritionis appellationem mereatur. 5. Per utram-
 que speciem Pœnitentiæ magis Pœnitentem detestari
 proprium peccatum leve, quàm grave alienum; atque in-
 propria etiam magis peccatum veniale, quàm originale,
 Lugonem & alii R. R. contra Arriagam sentiunt.
 IV. Q. 3. Quod sit subiectum Pœnitentiæ? Resp. 1. Si
 Pœnitentia strictissimè sumatur pro solo actu dæstetativo
 peccati, omnem & solum hominem justum, qui non est ex-
 ceptus vel intrinsecè impeccabilis, esse subiectum remo-
 tum, uti Vasq. & Arriag. docent contra Lugonem, qui so-
 lum subiectum intrinsecè impeccabile scilicet Christum ex-
 ceptum, & contra D. Bonaventuram, qui etiam in Peccatore
 subiectum habitum supernaturalem perinde ut fidem & spem ad-
 mittit. Resp. 2. Si Pœnitentia cum aliis virtutibus identi-
 ficata

Gabriel & alii totam misericordiae DEI adscribendam
 multum, eò quòd minùs convenienter admitti videatur,
 peccatorem jus ad vitam æternam (quod solis Filiis conve-
 nit) licet suspensum habere.

VI. Q. 5. *Quid de necessitate Pœnitentiae doceant Theolo-*
 Resp. tria præcipuè. 1. Possè per absolutam DEI po-
 tentiam peccatum quodcunque (si non ex intrinseco peccato
 irreversibile, quale Lugo & alii R.R. possibile esse pu-
 tari) per solam condonationem DEI extrinsecam, vel gra-
 tiam remitti, etiamsi nulla hominis retractatio
 interveniat, uti Suar. Lugo. Tann. & R.R. communiùs con-
 sistent, ut Vasq. utrumque Soto Becan. Amicum, & plures Tho-
 mas, ipsumque ut putant, S. Thomas sentiunt. 2. Et
 probabilis sit sententia Suar. Tann. & plurium aliorum do-
 centium Pœnitentiam formalem de facto in re vel voto esse
 necessariam, ad remissionem peccati mortalis, æquè tamen
 probabilem esse negativam Vasq. Præpos. Bonac. Lugon &
 aliorum R.R. sententiam, cum possit ex una parte homo non
 remitti suorum peccatorum, & tamen elicere actum di-
 vinitis; ex altera parte autem dilectioni reciproca DEI
 & justificatio sit promissa. 3. Licet etiam Peccatorem
 recepto naturali ad pœnitentiam obligari vel aliquoties in
 vita (ut Lugo, Arr. Suar. Coninck & alii censent) vel saltem
 articulo mortis (ut Vasq. Dicast. Esparza, Palavic. & alii
 cum P. Haunoldo l. 4. tr. 4. n. 937. existimant) pro-
 babile sit, non tamen omnino improbabilis est sententia
 Michaeli Parisiensis, Petri Soti, Silvestri, D. Antonini,
 Mediani, Alensis, Majoris, Cajetani, Abulensis, D. Bonav.
 & plurium apud Arr. d. 18. l. 2. n. 7. volentium,
 præceptum statim post peccatum commissum obligare.
 eam sententiam idem Arriaga ab aliquibus R.R. fortiter
 defendi asserit, eamque à Tann. n. 47. judicari speculative
 non probabilem, & verò hoc ipsum etiam sibi videri; eò
 quod in re summi momenti, qualis est æterna salus, meritò
 quisque ad summam diligentiam, adhibendam, atque
 adeò ad se ipsum in statum gratiæ restituendam
 obligatus existimetur.

De Sacramento Pœnitentiæ.

I. De hoc sex plerumque quæstiones moventur à Theologis, videlicet de Institutione illius, de dolore, confessione, satisfactione, forma absolutionis, Ministro & obligationibus illius, ad quas proinde quid respondeant Theologi Scholastici, breviter hoc loco indicabitur.

II. Q. 1. *Quid de Institutione doceant Theologi?* Responsum præcipuè. 1. Hoc Sacramentum non tantum ad remissionem pœnæ æternæ (uti Hugo de S. Victore putabat) vel pœnæ temporalis quoad aliquam partem (ut Magister sentiebat) sed verè ad culpæ etiam remissionem institutum esse, uti omnes reliqui Theologi conformiter S. Scripturæ & Concilio Tridentino sentiunt. 2. Idem Sacramentum juxta communem sententiam pro materia quidem remissionis peccata verè aliquando commissa, pro materia proxima verò contritionem (latè acceptam) & confessionem tanquam partes essentielles, Satisfactionem autem tanquam integram; pro formâ verò ipsam absolutionis formulam habentem; atq; aded non in sola absolutione consistere, ut Scotus volebat; neque in confessione & absolutione ut Durandus; nec in contritione & confessione sola, ut Marsilius; nec in sola contritione, confessione, satisfactione, ut Sotus; nec in sola confessione & satisfactione, ut Gabriel & Altfod. contendebant. 3. Idem Sacramentum necessarium quidem esse in re vel voto, in ipsa contritione incluso, uti communis sententia sentit contra Canum & alios, qui capitulum votum requirunt. 4. Dari etiam præceptum tam de vinum, quàm Ecclesiasticum ad hoc Sacramentum obligant non nisi tamen eos qui peccata mortalia habent, uti communiter docent Theologi contra Richard. Bonav. & alios apud Vasq. volentes, etiam ad venialium peccatorum confessionem dictum præceptum se extendere.

III. Q. 3. *Quid de dolore doceant Theologi?* Responsum præcipuè. 1. Non sufficere intentionem suscipiendi hoc Sacramentum (ut Silvester volebat) nec putatum in vinculo iter dolorem (ut Canus, Vega, Sotus censuebant) nec displicere

penitentiam quamcunque cum velleitate non peccandi (ut Cajetanus & Victoria docebant) nec dolorem, quo quis doleat se peccatum dolere (ut Palud. Navarr. Saa docebant) nec dolorem quomodocumque supernaturalem (ut Sotus. Medina, Ruard. Vafq. & R.R. teste Dicastillo dub. 1. n. 10. contendebant) sufficere, ut verum, efficacem, & in substantia supernaturalem dolorem requiri, ut communiter alii Theologi docent. Et si velleiter, Rosella apud Lug. Item Vivaldus & Valent. in bello, qui inscribitur *Privilegia morientium*, citati putent dolorem, virtuales in amore Dei super omnia inclusum sufficere, contrarium tamen alii Theologi communiter docent. 2. Ad dolorem hunc non necessariò requiri motivum peccati perfectæ (uti D. Bonav. Gabriel, Major, Marfilus, Lugo & S. Viçtor, Medina & alii apud Haunold. n. 985. volunt) nec etiam actum minus perfectæ caritatis, qui Deum sine cui habeat, & simul tamen à metu pœnæ vel turpitudine peccati moveatur (uti Sylvius & Pallavicinus ibid. cc. concedunt) sed attritionem etiam agnitam, non tantùm extrinsecum mortis (ut plerique alii concedunt) sed etiam in articulo sufficere, uti Bec. Coninck, Laym. Turr. Fagund. Lugo & alii apud Dicastillo du. 10. contra Arriag. Suar. Tann. Sanch. Valent. Gran. Præp. docent, cum ita apertè Concilium Tridentinum §. 14. c. 4. docere videatur, & vel ex hoc patet, quòd Pœnitentiâ Sacramentum mortuorum dicatur, ut patet. 3. Dolorem hunc non tantùm ex motivo uni- versali procedere (ut omnes concedunt) sed etiam ad omnia peccata mortalia extendere se debere, atque adeò non posse esse Sacramentum validum & informe esse; uti probabiliter docent Vafq. Major. Gabriel. Medina. Con. Ochagan. Turria. Lugo. Laym. Præp. Pallavic. Arriag. Haunold. & alii contra Suar. Lugo. Tann. Dicast. Henriq. Valent. Bonac. & alii licet diversimodè, suam sententiam explicantes, sed minus conformiter Concilio Tridentino, uti prior sententia existimatur. 4. Dolorem istum neque natura præcedere debere confessionem (ut Laym. & Præposit. senserunt) neque tempore confessionem, uti Suar. Vafq. Lugo. Arr. & communiter alii docent, & tam ex natura Judicii, tum ex praxi Confessionem post peccata explicata ad dolorem excitantium

V. Q. 4. *Quid de Confessione doceant Theologi?* Res-
 sequentia præcipuè. 1. Confessionem non in voto, sed in
 necessariam esse ad hoc Sacramentum, uti unanimiter do-
 cent Theologi, excepto fortè Pallavicino, qui in manifestis
 pro concedit, confessionem in voto sufficere, putatque
 Concil. Trid. S. 14. c. 4. id probari posse, ubi dicitur, con-
 fessionem, prout abstrahit à perfecta & imperfecta justificatione,
 conjuncta cum voto præstandi reliqua. 2. Peccata non tan-
 tum positivè dubia non esse necessariò in confessione ex-
 plicanda, uti plerique concedunt (saltem extra articulum ma-
 tris, in quo P. Haunoldus l. 4. Inst. Theol. tit. 6. §. 1. saltem ex
 caritate putat illa in confessione explicanda esse) sed idem co-
 miam speculativè probabilitate de negativè dubiis sentien-
 dum esse, uti Coninck Caramuel. Henriq. Præp. Amicus. Pe-
 trus Marchantius, Josephus de S. Januariò. Jo. Martinus
 Martinus de S. Josepho apud Dian. p. 10. tr. 12. re. 2. & p. 11.
 tr. 8. re. 44. & alii plures apud Haun. l. 4. tr. 4. n. 1005. docent,
 licet contraria sententia, uti communior & securior, ita sit
 praxi magis suadenda sit. 3. Circumstantias notabiliter ag-
 gravantes juxta Suar. quidem, Sanch. Coninck. Tann. Am-
 gam & alios esse in confessione necessariò explicandas; ve-
 rum æquè probabilem esse negativam S. Thomæ. Vafæ. Val-
 Less. Lug. Dicastill. Laym. & plurimorum aliorum Recentio-
 rum sententiam; inter quos mediam viam frustra tenere ca-
 natatur Esparza apud Haunoldum, dum circumstantias ex parte
 objecti se tenentes (quales sunt v. g. quantitas rei furivæ,
 non autem eas, quæ ex parte actus se tenent (quales sunt ma-
 jor vel minor intensio, libertas, &c.) explicandas esse con-
 dit. 4. Juxta Jo. de Dicastilio d. 9. dub. 9. n. 760. & aliorum
 innominatorum sententiam apud Dian. p. 3. tr. 4. re. 66. quam
 Suar. etiam, Bonac. Homobonus, & Coninck probabilem ju-
 dicant, non tantum in sed etiam extra casum necessitatis pec-
 catum veniale in genere explicatum esse sufficientem mate-
 riam ad absolutionem; licet alii communius negativam co-
 neant sententiam, & peccatum aliquod in specie, saltem ex
 prioribus confessionibus explicandum dicant.

VI. Q. 5. *Quid de Satisfactione doceant Theologi?*
 Res sequentia præcipuè. 1. Eam nihil aliud esse, quam emen-
 tionem debiti, quod quis per peccatum contraxit. 2. Peccatum

hominem per opera supernaturalia liberè & in statu gratiæ
 facta condignè in hac vita satisfacere. 3. Satisfactionem
 hæc non per opera duntaxat pœnalia, sed etiam alia quæ-
 ritur meritoria fieri posse, uti Vasq. Henriq. Coninck. Le-
 zina & plures alii contra Palud. Dur. & Arriag. docent.
 Et Suar. Præp. Tann. Filliut. & alii apud & cum Dian. tr.
 de Sacr. re 82. putent totam pœnitentiam per modum con-
 trariæ imponi posse, & id ipsum quoad partem satisfactionis
 contra Tambur. & Dicastill. concedant; contrariam tamen
 contra Vasq. Arriag. Hagnoldi & aliorum sententiam &
 communiorē, & probabiliorem videri, quia sic melius o-
 mnino imponatur. 5. Licet etiam Scotus. Silvest. Navarr.
 Cajet. & plures alii apud Dicast. d. 14. n. 22. & Dian.
 q. 4. re 51. relati putent liberum esse acceptare pœniten-
 tiam Confessario impositam; contrariam tamen sententi-
 am omnino communem & tenendam esse, utpote quam
 Vasq. & Victoria de fide esse, Suarez verò sine temeritate ne-
 que non posse affirmat. 6. Communiorē pariter, & pro-
 babiliorē, actuque practicandam sententiam esse, quæ do-
 cet pœnitentem nullo modo posse commutare pœnitentiam
 quæquid in contrariam Portell. Cælestin. Villalobos &
 alii apud Dian. p. 9. tr. 9. re 53. dicant (sed solum confes-
 sionem, & quidem ut Tann. Valent. Henriq. Tolet. & alii
 apud Dian. p. 2. tr. 15. re 53. contra Vasq. & alios do-
 cent) quæquam secundum, tam intra quàm extra Sacramentum;
 quæ non auditis peccatis, uti idem Tanner. & multi apud
 Dian. p. 2. tr. 15. re 53. putat, licet contrariam sententiam
 contra Vasq. Lugo. Con. Præp. Fagund. Arriag. & alii commu-
 niter doceant, ideoque etiam in praxi magis suadenda videat-
 ur. 7. Satisfactionem sacramentalem probabilis ex ope-
 rato solum remissionem pœnæ temporalis; nullo mo-
 do gratiam sanctificantem causare, uti contra Cajet. &
 alios, quibus S. Thom. & Suar. favere videntur, Vasq. Lu-
 go. Præp. Coninck & alii communiter docent. 8. Et si Suar.
 Lugo. Arriag. & plures alii judicent, nunquam per Sa-
 cramentalem remissionem totam pœnam, nisi à Me-
 jore rei proportionata sit, non improbabiler tamen à Me-
 jore Soto, Majore & aliis apud & cum Hurtado doceri, quòd
 TORA

tota remittatur, si Confessarius arbitrio suo proportionatam pœnitentiam imponat, alioqui enim Sacramentum hoc nunquam totam pœnam relaxaret, & moribundi, quibus nisi minima pœnitentia imponi solet, miseræ conditione forent, ut qui parùm admodum de hoc fructu participarent. 9. Satisfactionem in peccato mortali peractam non fructuam esse statim, ut Vasq. voluit, sed mortificari, & post reatum peccatum reviviscere, uti Suar. Tann. Lug. Fag. & communiter contra Sotum, Valent. & Ledesm. omnino reviviscantiam hanc negantes docent.

VII. Q. 6. *Quid de forma absolutionis doceant Theologi?* Resp. Sequentia communiùs doceri. 1. Efficaciam formæ juxta communiorem sententiam in verbis: *Absolve te*; consistere; neque verba: *à peccatis tuis*; ut Martini Wigers, Averla, & Pasqualig. voluerunt; neque expressam invocationem SS. Trinitatis, ut Durandus, Major, & Petrus Sotus contendunt, requiri; nec etiam solum verbum *Absolve*, ut Sotus & Henric. apud Haynold. n. 977. docuerunt, & probabile esse etiam Arriag. putat, sufficere; cum in hujusmodi concors Authorum sensus pro virtuali revelatione institutionis à Christo factæ habendus sit. 2. Sensum hujus formæ esse juxta communiorem sententiam: *ego confero tibi gratiam de se remissivam peccati*; uti Suar. Tann. Prap. Arriag. Dicastill. & plerumque RR. docent; aut, ut Lugo d. 14. n. 1. putat: *ego condono tibi peccata tua*; aut ut Magister, D. Dominicus Ventura, Gabriel, Major. Medina asserunt, *declaro te absolventem*, qui sensus in prima absolutione à veris peccatis cœdendi potest salva autoritate Ecclesiæ, secus tamen si de Secunda absolutione à peccatis jam remissis. 3. Probabiliter non solum verba essentialia formæ, sed reliqua etiam, quæ in forma integra continentur, concurrere ad gratiam caulandam, uti Vasq. Henric. & Prapof. contra Tann. Lug. Arr. & alios probabiliter sentiunt, cum per illa posteriora verba determinentur differentia, quam habent verba: *Absolve te*; ad verum sensum significandum.

VIII. Q. 8. *Quid de Ministro doceant Theologi?* Resp. Sequentia præcipuè. 1. Solos Sacerdotes habere potestatem absolvendi. 2. Per collationem ordinis hoc privilegium conferri potestatem absolvendi, sed vel habitum

debetur, ut vocant Navarr. Silv. Palud. & alii; vel activant
 salum, ut appellat Vasq. post S. Antoninum; vel universalem
 eandem in omnes homines à qua tamen per Pontificem certæ
 ratione eximantur, uti Arriaga & Esparza apud & cum P.
 Haunoldo l. 4. tr. 4. c. 9. n. 1023. contendunt, contra Coninck,
 Præp. & Lugon. qui potestatem ordinis & Jurisdictionis pe-
 nitentia distinctas volunt, & illam quidem in ordinatione à
 Christo, hanc verò ab Ecclesia concedi. 3. Sigillum archiepis-
 copum ad quod obligatur Minister, probabiliter oriri ex præ-
 cepto positivo Christi instituentis hoc Sacramentum; alio-
 quod enim difficulter ostendi posset, quomodo sigillum hoc
 tanto etiam damno proprio servare tenerentur Sacerdo-
 tes rectè discurrunt Vasq. Henriq. Valent. Turr. Coninck.
 Haunoldus & alii contra Hurt. Dicast. Lugon. & alios.
 tamen sigillo non obstante, obligari, aliquem ad mani-
 fandum complicem plures, quam quadraginta nominati
 haberes apud Dicastillo docent, contra Præp. Val. Navarr.
 Arriag. & alios.

ARTICULUS V.

De Extrema Unctione & Ordine.

1. Q. 1. *Quid de Extrema Unctionis Sacramento docent Theologi?* Resp. Sequentia præcipuè. 1. Hoc Sacra-
 mentum, quod est ad alleviandum unctioe Sacra infirmum
 Christo institutum, probabiliter primum post Resurrectio-
 nem, inde ac Sacramentum Pœnitentiæ, cujus completiva
 unctio sumptis. 2. Materiam remotam esse oleum
 quodcunque, sed ab Episcopo benedictum, ita ut plerique
 haberes contra Cajet. & Victor. hanc benedictionem de es-
 sentia Sacramenti esse putent; imò nec Sacerdoti simplici
 remitti possit, ut Suar. Hurt. Arr. Tann. & alii contra Palud.
 Dur. Sotum & alios docent. 3. Et si Suar. Tann.
 Arr. Gran. & alii unctioem in quinque sensibus de-
 necessitate Sacramenti esse existiment, contrariam tamen
 sententiam Ezech. Barbof. Becani & aliorum sententiam ut proba-
 tum etiam à Doctoribus Lovaniensibus, & variis Pastoralibus
 approbatam fuisse Busenbaum l. 6. tr. 5. c. 5. testatur.
 Subiectum hujus Sacramenti capax non tantum esse infir-
 mum